

Csukás István • Sajdik Ferenc

POM POM

meséi



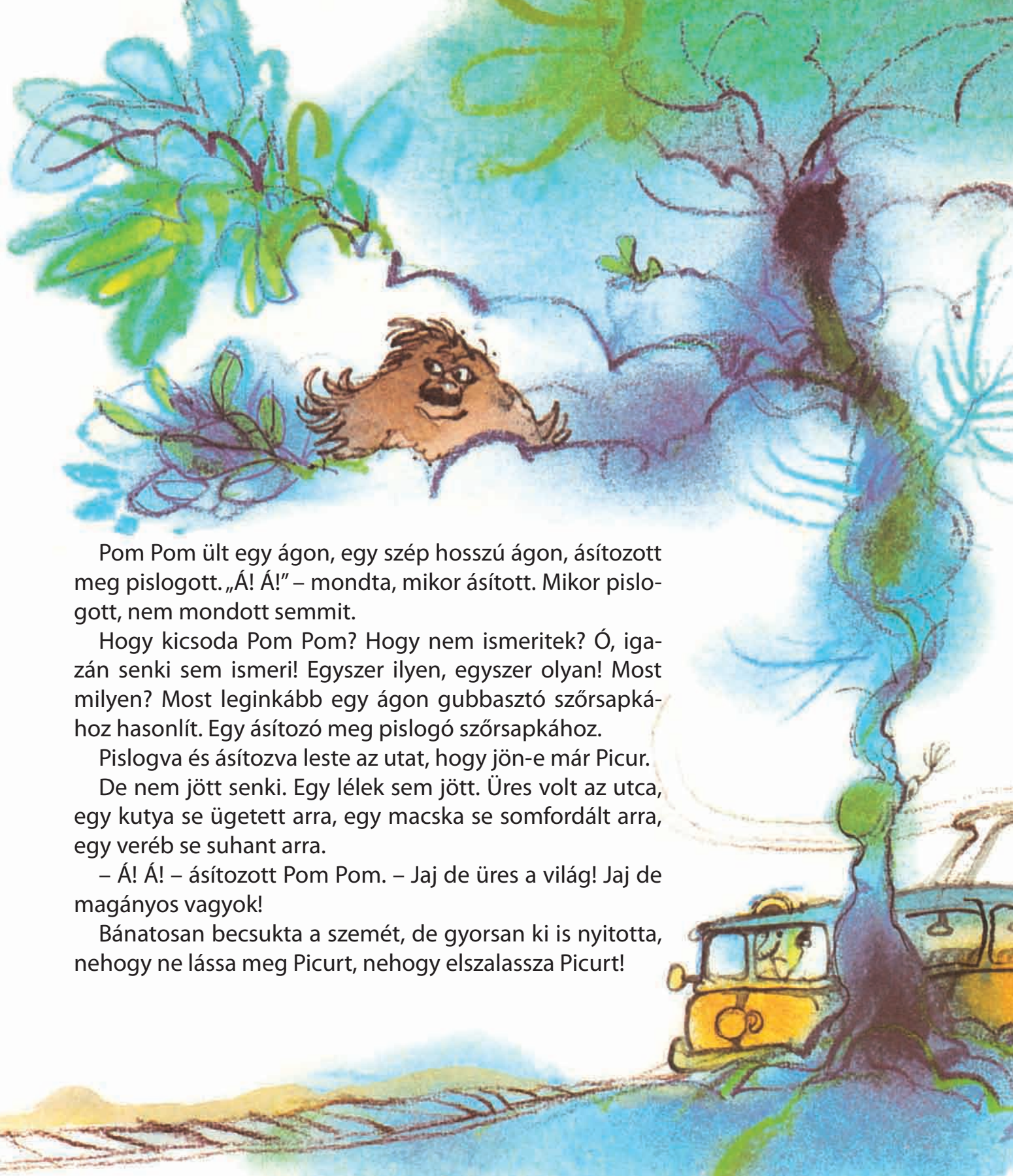
CSUKÁS ISTVÁN – SAJDIK FERENC

POM POM MESÉI

MAGÁNYOS
SZAMOVÁR



 Könyvmolyképző Kiadó



Pom Pom ült egy ágon, egy szép hosszú ágon, ásítózott meg pislogott. „Á! Á!” – mondta, mikor ásított. Mikor pislogott, nem mondott semmit.

Hogy kicsoda Pom Pom? Hogy nem ismeritek? Ó, igazán senki sem ismeri! Egyszer ilyen, egyszer olyan! Most milyen? Most leginkább egy ágon gubbasztó szőrsapkához hasonlít. Egy ásítózó meg pislogó szőrsapkához.

Pislogva és ásítózva leste az utat, hogy jön-e már Picur.

De nem jött senki. Egy lélek sem jött. Üres volt az utca, egy kutya se ügetett arra, egy macska se somfordált arra, egy veréb se suhant arra.

– Á! Á! – ásítózott Pom Pom. – Jaj de üres a világ! Jaj de magányos vagyok!

Bánatosan becsukta a szemét, de gyorsan ki is nyitotta, nehogy ne lássa meg Picurt, nehogy elszalassza Picurt!

Jól is tette, hogy kinyitotta a szemét, mert jött Picur, ásítózva és nagyon lassan.

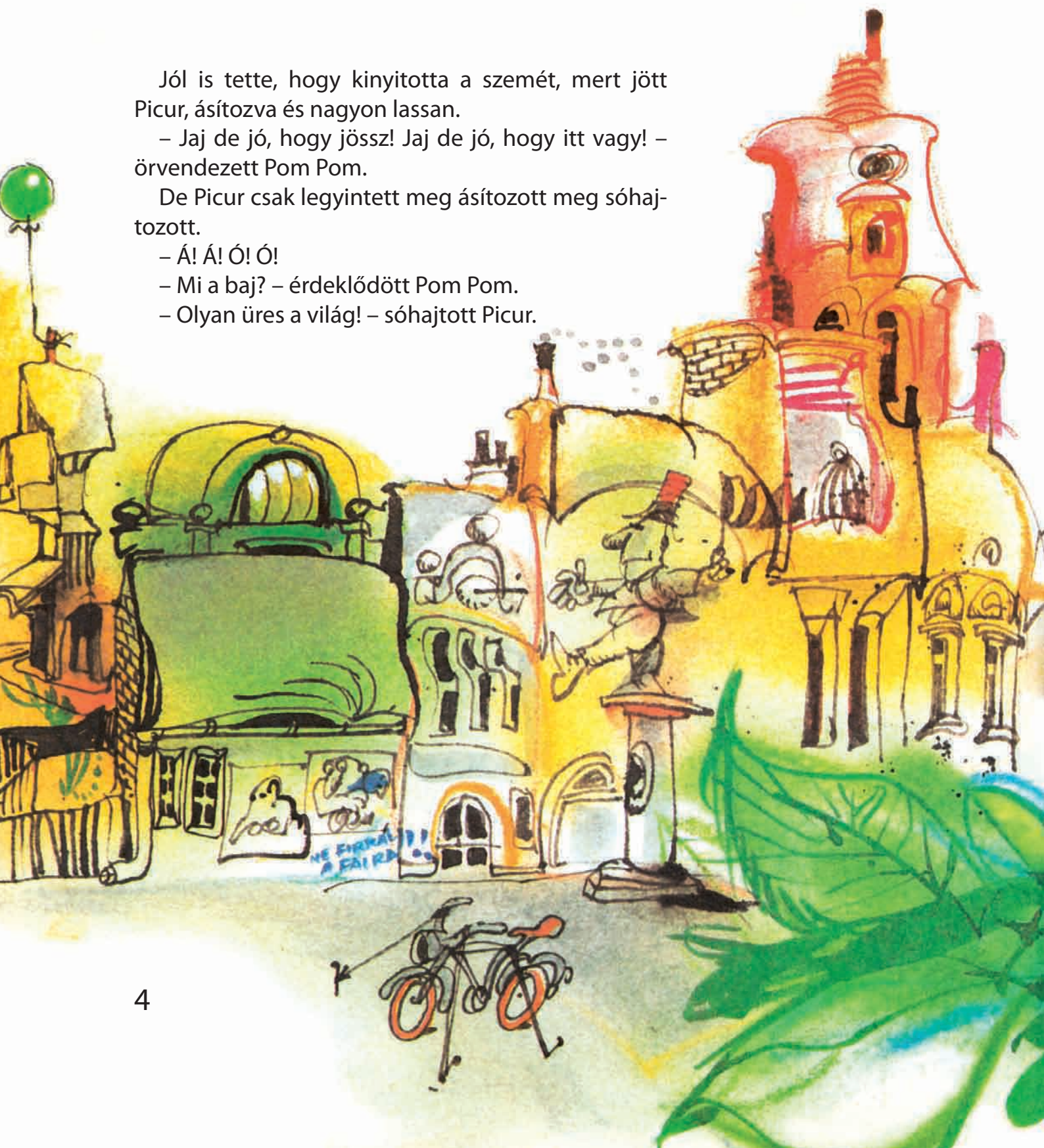
– Jaj de jó, hogy jössz! Jaj de jó, hogy itt vagy! – örvendezett Pom Pom.

De Picur csak legyintett meg ásítózott meg sóhajtozott.

– Á! Á! Ó! Ó!

– Mi a baj? – érdeklődött Pom Pom.

– Olyan üres a világ! – sóhajtott Picur.



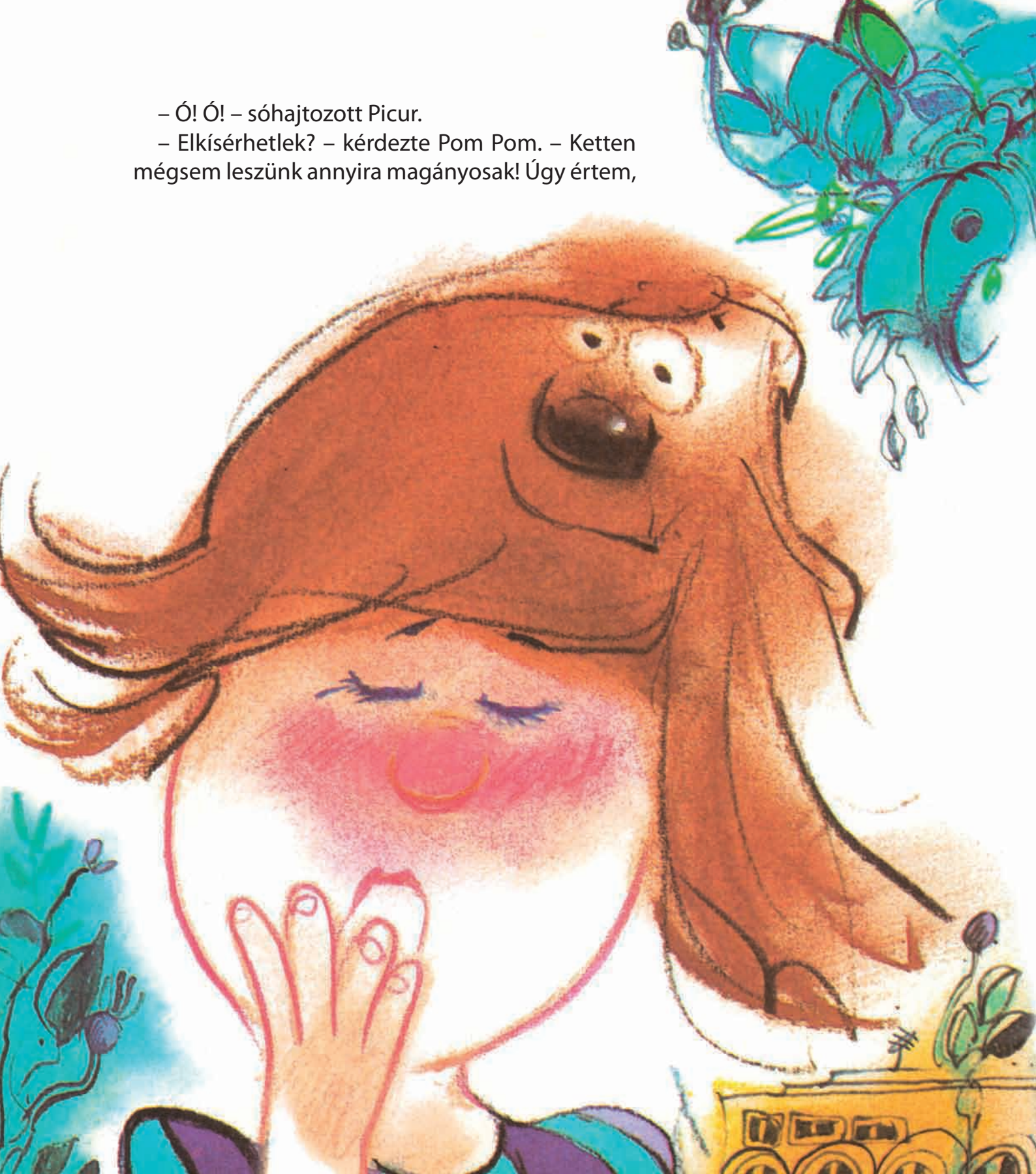
– Olyan üres az utca! Nem jár erre egy lélek sem! Se egy kutya, se egy macska, még csak egy veréb se! Jaj de magányos vagyok! Á! Á! Ó! Ó!

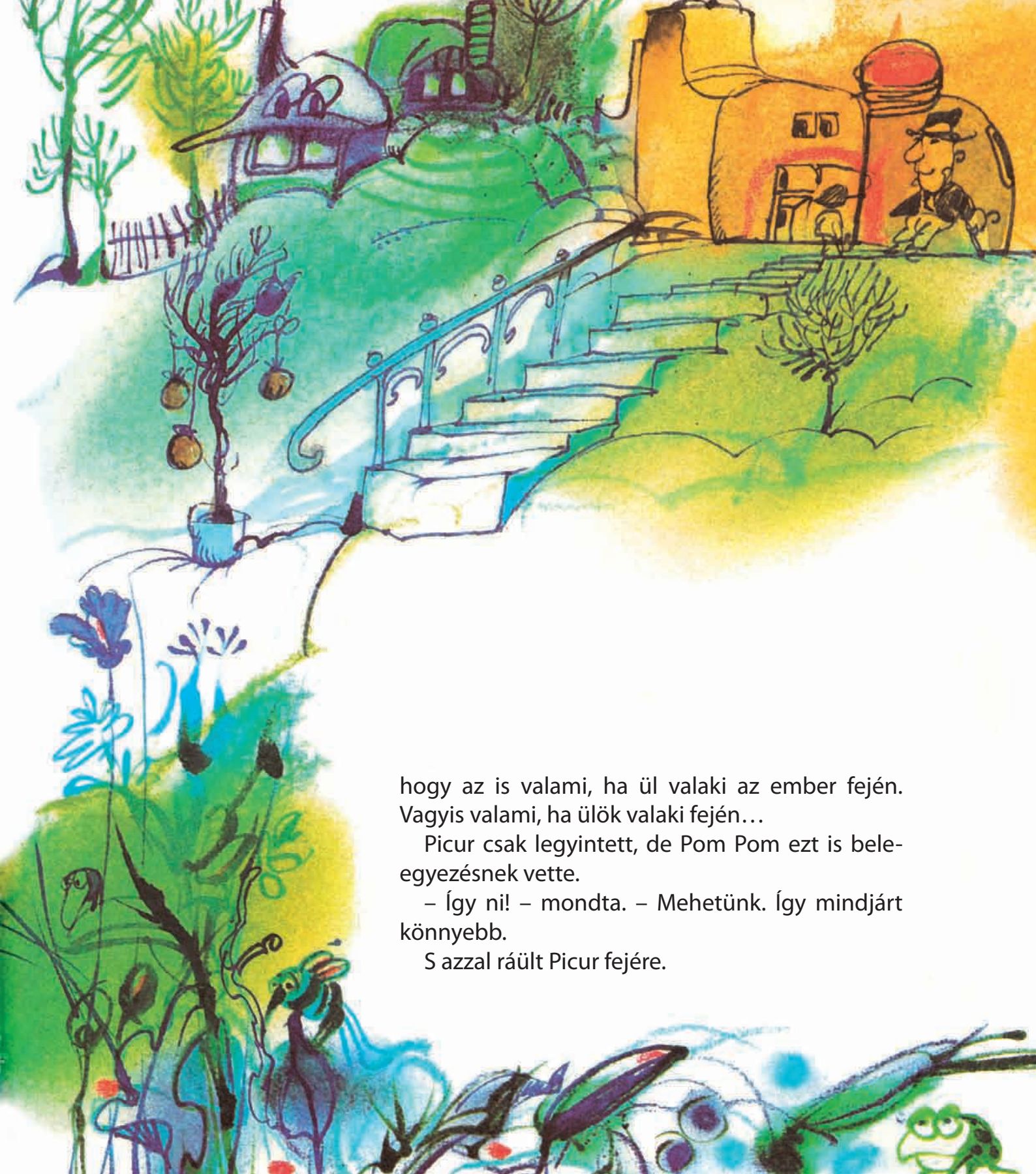
Pom Pom magára mutatott. Kijebb mászott az ágon, hogy jobban lehessen látni.

– Itt vagyok én! Vagyis én is itt vagyok. Úgy értem nem vagy teljesen egyedül! Én is magányos voltam az előbb, de most már ketten vagyunk! Nem sok, elismerem, de azért több, mintha egyen lennénk. Vagyis mintha egyedül lennénk. Kettő több, mint egy!



– Ó! Ó! – sóhajtozott Picur.
– Elkísérhetlek? – kérdezte Pom Pom. – Ketten
mégsem leszünk annyira magányosak! Úgy értem,





hogy az is valami, ha ül valaki az ember fején.
Vagyis valami, ha ülök valaki fején...

Picur csak legyintett, de Pom Pom ezt is bele-
egyezésnek vette.

– Így ni! – mondta. – Mehetünk. Így mindjárt
könnyebb.

S azzal ráült Picur fejére.

Elindultak lassan, nagyon lassan az iskolába.
Picur nem szólt egy szót sem, csak ásítózott meg sóhajtozott.

– Á! Á! Ó! Ó!

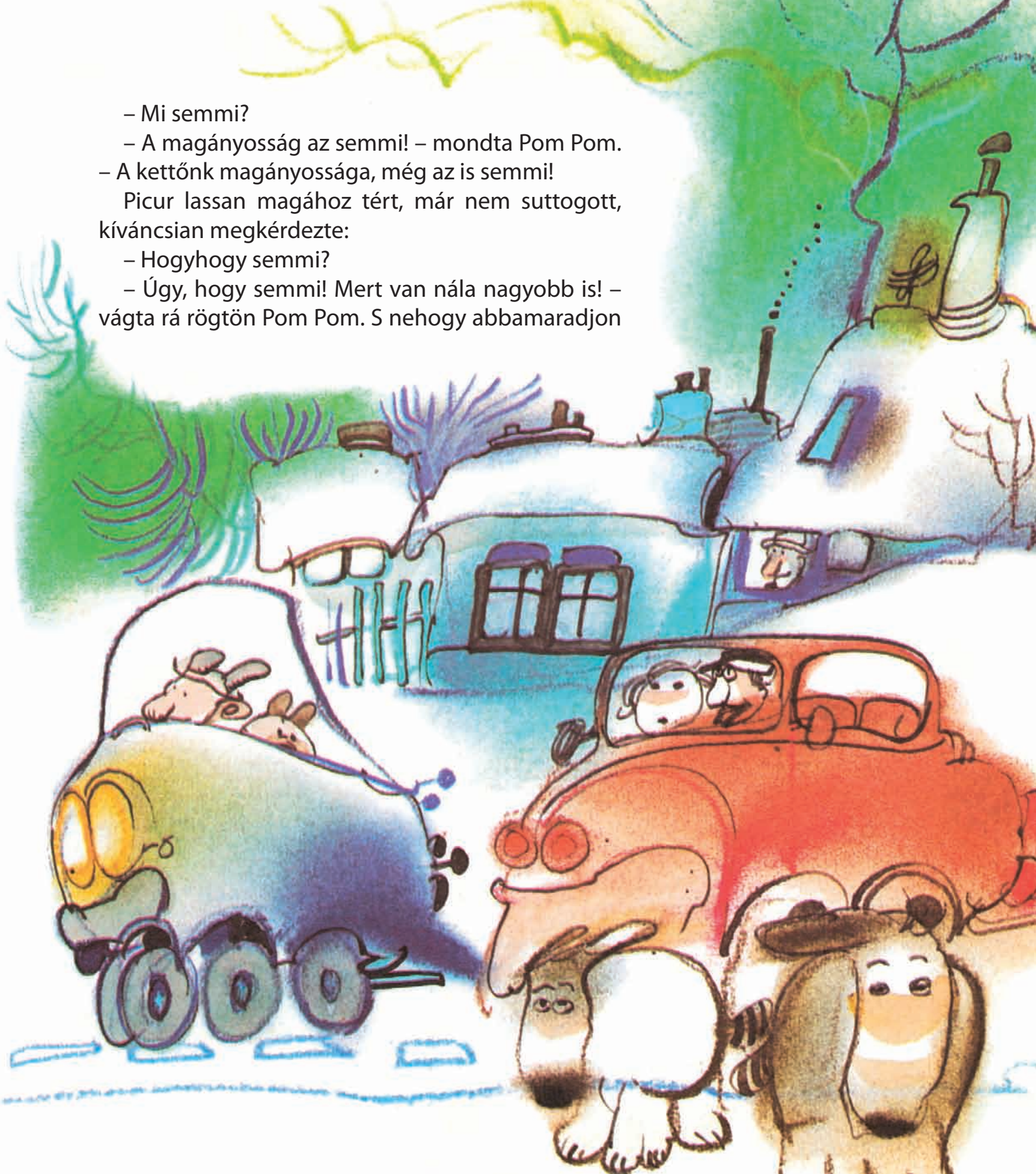
Pom Pom fészkelődött meg mocorgott, majd megszólalt:

– Ez semmi! Ez mind semmi!

Picur megállt, először csodálkozva nézegetett jobbra-balra, hogy ki szólt, majd bánatosan legyintett, és suttogva megkérdezte:



- Mi semmi?
 - A magányosság az semmi! – mondta Pom Pom.
 - A kettőnk magányossága, még az is semmi!
- Picur lassan magához tért, már nem suttogott, kíváncsian megkérdezte:
- Hogyhogy semmi?
 - Úgy, hogy semmi! Mert van nála nagyobb is! –
vágta rá rögtön Pom Pom. S nehogy abbamaradjon



a beszélgetés, gyorsan folytatta: – Mert ugye, aki beszélget valakivel, az már nem annyira magányos. Vagyis van nálunk magányosabb is!

– Ki az? – kérdezte Picur, most már teljesen rendes hangon.

– Magányos Szamovár! – borzongott Pom Pom.
– Nincs nála magányosabb! Ő a legmagányosabb a világon!

